



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Dagmar Štullerovou v právní věci **žalobkyně: R.Č.**, zastoupené obecným zmocněncem Jurijem Černjakem, „X“, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č.p. 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2006 č.j. 3097/SZ/2006, ev.č. 124853/2006,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2006 č.j. 3097/SZ/2006, ev.č. 124853/2006 a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 1. 8. 2006 č.j. OSV/555/06/Nv/8134/06 **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2006 č.j. 42 Cad 235/2006-30 v částce 189,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2006 č.j. 3097/SZ/2006, ev.č. 124853/2006, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 1. 8. 2006

č.j. OSV/555/06/Nv/8134/06, kterým jí byla zamítnuta žádost o zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče s účinností od 1. 7. 2006.

Ve velmi obsáhlé žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v plném rozsahu. Rodina žalobkyně se skládá ze 7 společně posuzovaných osob, přičemž každá z nich má nárok na dávky a služby sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. zabezpečení“). Těmito osobami je samotná žalobkyně s dětmi ve věku 5 měsíců, 1,4 roků, 4 roky, 5 let a 7 let, kteří předmětný nárok mají, protože jsou všichni státními občany České republiky hlášenými na území České republiky k trvalému pobytu, a dále touto osobou je i manžel žalobkyně, když ten je rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie a je hlášen na území České republiky k pobytu dle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Sociální potřebnost u rodiny žalobkyně od 25. 5. 2006 činila částku 20.525,-Kč, přičemž se skládala z částky 5.785,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na domácnost, kterou ostatně vypočítal i prvoinstanční správní orgán, a z částky 14.650,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na výživu a ostatních základních osobních potřeb rodinných příslušníků, která vyplývá přímo ze zák. č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o živ. minimu“), ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 308/2003 Sb., jelikož manžel žalobkyně je předepsána odborným lékařem dieta, což bylo prvoinstančnímu orgánu doloženo. Dne 14. 4. 2006 OSSZ v Mostě začala vyplácet žalobkyni peněžitou pomoc v mateřství, následně dne 25. 5. 2006 se žalobkyni narodilo dítě, a proto OSSZ v Mostě nadále pokračovala s výplatou peněžitě pomoci v mateřství, zatímco u manžela žalobkyně z tohoto důvodu byl s účinností od 1. 7. 2006 odebrán rodičovský příspěvek. Celkový příjem rodiny žalobkyně s výjimkou opakovaných peněžních dávek sociální péče činil od 1. 7. 2006 částku 11.376,-Kč, a tudíž prvoinstanční správní orgán byl povinen poskytnutím sociální dávky dorovnat příjmy žalobkyně do hranice sociální potřebnosti dle ust. § 4 odst. 3 zák. č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. potřebnosti“). Před odebráním rodičovského příspěvku u manžela žalobkyně celková výše sociálních dávek dosahovala výši sociální potřebnosti, resp. výše byla o 309,-Kč menší, proto po odebrání rodičovského příspěvku vznikl žalobkyni nárok na zvýšení opakovaných peněžních dávek sociální péče z dosavadních 5.144,-Kč měsíčně minimálně o 3.696,-Kč, za odebraný rodičovský příspěvek, ve skutečnosti však na 9.149,-Kč, aby celkové příjmy rodiny dosahovaly stanovené hranice sociální potřebnosti.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně namítla, že ačkoliv prvoinstančnímu správnímu orgánu doložila změnu rozhodných skutečností ve své rodině a také doložila, že její manžel musí dodržovat zvláštní dietní režim, tak prvoinstanční správní orgán její žádost o zvýšení měsíčně se opakujících dávek sociální péče s účinností od 1. 7. 2006 zamítl s odůvodněním, že manžel žalobkyně není společně posuzovanou osobou, a proto nemá nárok na dávky a služby sociální péče. Příjmy manžela žalobkyně přitom byly započítány jako příjmy žalobkyně s tím, že její manžel prý nemá nárok na jedinou korunu z těchto příjmů a vedle toho bylo konstatováno, že její manžel musí žalobkyni poskytnout ještě 1/7 skutečných nákladů na domácnost bez ohledu na to, že zůstal bez prostředků a je na mateřské dovolené. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že pouze soud a nikoliv žalovaná strana je oprávněn ukládat jednomu z manželů povinnost hradit náklady na domácnost.

S tímto vyhodnocením předmětné žádosti žalobkyně se posléze ztotožnil i žalovaný v rámci odvolacího řízení, když dotyčné rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím, čímž se rodina

žalobkyně ocitla v krajní hmotné nouzi a hladu. V žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce nemá nárok na dávky a služby sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, protože není na území České republiky hlášen k pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nýbrž dle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), dále shodně jako prvoinstanční správní orgán uvedl, že sociální příplatek, který manžel žalobkyně pobírá, není příjmem manžela žalobkyně, ale žalobkyně a dětí s tím, že manžel žalobkyně prý nemá nárok na jedinou korunu z této dávky, a přesto má žalobkyni poskytnout ještě 1/7 skutečných nákladů na domácnost, ačkoliv postupem správních orgánů zůstal zcela bez prostředků.

Dále žalobkyně namítla, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu neodpovídá skutečnému stavu věci a platnému právnímu řádu České republiky, když nebylo přihlédnuto ke všem listinným důkazům a podáním předložených žalobkyní před jeho vydáním. Navíc toto rozhodnutí bylo vydáno vůči ní podjatou pracovnící „X“, která na základě odvolání žalobkyně předložila žalovanému nekompletní správní spis. Žalobkyně sice uplatnila námitku podjatosti, avšak tato námitka byla prvoinstančním správním orgánem vyhodnocena jako nedůvodná. K posouzení námitky podjatosti ovšem došlo až dne 28. 7. 2006, tj. až po vydání rozhodnutí ve věci, a proto měl žalovaný rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ve věci bez dalšího zrušit. K rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalobkyně ještě uvedla, že je považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož manžel žalobkyně v roce 2005 pobíral sociální příplatek, který byl považován pouze za jeho příjem a do příjmů žalobkyně nebyl započítáván, zatímco v roce 2006 tomu bylo bez vysvětlení jinak. Způsob výpočtu skutečných nezbytných nákladů na domácnost učiněný prvoinstančním správním orgánem byl ještě v roce 2000 v odvolacích řízeních uznán za zcela nezákonným řadou rozhodnutí odvolacího orgánu, a proto je jimi prvoinstanční správní orgán nadále vázán, což také od roku 2000 do roku 2006 prvoinstanční správní orgán činil. Žalovaný však přes tyto výhrady žalobkyně uplatněné v jejím odvolání rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

Dále v tomto vyjádření zdůraznil, že podle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení na dávky nemají nárok občané, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky. Občané členského státu Evropské unie a jejich rodinní příslušníci mají nárok na dávky a služby, jestliže jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Na dávky poskytované dle zákona o soc. potřebnosti mají nárok také osoby požívající podle zvláštního právního předpisu doplňkové ochrany na území České republiky. Toto ustanovení platí jen tehdy, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva. Dle žalovaného se zvláštním právním předpisem rozumí zákon o pobytu cizinců. Manžel žalobkyně je však žadatelem o azyl resp. žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, a proto se neposuzuje dle zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný vyjádřil přesvědčení, že manžela žalobkyně nelze posuzovat ani dle Nařízení Rady (ES) č. 859/2003, jímž se rozšiřuje používání ustanovení Nařízení (EHS) č. 1408/71 a Nařízení (EHS) č. 574/72 na občany třetích zemí, kterých se tato ustanovení netýkala výhradně z důvodu jejich občanství, jelikož manžel žalobkyně není osobou zaměstnanou a stejně tak osobou zaměstnanou není ani žalobkyně.

Skutečnost, že některá ze společně posuzovaných osob dle zákona o živ. minimu nesplňuje podmínku trvalého pobytu na území České republiky, dle žalovaného nebrání tomu, aby ostatní osoby byly uznány za sociálně potřebné, přičemž osoba nesplňující tuto podmínku se nezahrne mezi osoby společně posuzované, avšak přihlédne se k plnění vyživovací povinnosti touto osobou. Žalovaný má taktéž za to, že i sociální příplatek má být zahrnován do příjmů rodiny, je částí příjmů společně posuzovaných osob, z nichž je následně manžel žalobkyně vyloučen, aby rodině žalobkyně vznikl nárok na dávku sociální péče.

Závěrem žalovaný uvedl, že v době, kdy prvoinstanční správní orgán rozhodoval, postupoval zcela v souladu s právními předpisy, přičemž případem žalobkyně se zabývalo i Ministerstvo práce a sociálních věcí, které neshledalo důvody pro zahájení nezkumného řízení a taky důvody pro obnovu řízení. Dle žalovaného rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

V následně učiněné replice žalobkyně opětovně vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že její manžel nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Žalobkyně má za to, že její manžel má nárok na dávky a služby sociální péče, protože předmětný nárok je zaručen zákonem nejenom osobám s trvalým pobytem na území České republiky, nýbrž i občanům členského státu Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyval-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Žalobkyně je přitom zcela nepochybně jako státní občanka České republiky rovněž občankou Evropské unie, a proto její manžel je zcela nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie a jelikož je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Na podporu tohoto názoru žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, kterým bylo výslovně uznáno, že manžel žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nesmí mu být upřeny žádné nároky, které mají jiní rodinní příslušníci občanů Evropské unie hlášení k pobytu na území České republiky. Skutečnost, že pobyt manžela upravuje zákon o azylu je pro předmětnou věc irelevantní. Proto správní orgány obou stupňů při rozhodování o výši jejích dávek sociální péče dávky měly žalobkyni poskytovat dávky na všech 7 členů její rodiny a nikoliv pouze na 6. Protože tak ale nebylo postupováno, rodina žalobkyně měla na úhradu nezbytných nákladů na výživu na 7 osob částku pouze pro 6 osob a také na úhradu nezbytných nákladů na domácnost o 1/7 méně než stanoví zákon.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze 4. 12. 2006 č.j. 42 Cad 235/2006-30, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s.ř.s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008 č.j. 3 Ads 68/2008-80, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Respektujíc shora predestřený názor Nejvyššího správního soudu v intencích ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. soud tedy v dalším soudním řízení učinil přezkum žalobou napadeného

rozhodnutí, přičemž o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Předně soud uvádí, že neshledal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná pro nedostatečné zdůvodnění, které by bylo třeba bez dalšího zrušit s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Po zevrubném vyhodnocení odůvodnění těchto rozhodnutí dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je možno meritorně přezkoumat. K odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí, že jsou v něm zmíněny všechny podstatné skutečnosti, které byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, a proto dle názoru soudu v zásadě odpovídá požadavkům, jež na odůvodnění správních rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvoinstanční správní orgán se dopustil toliko dílčího pochybení, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí nereagoval na písemné vyjádření žalobkyně ze dne 31. 7. 2006 k podkladům rozhodnutí ve věci její žádosti, když tentýž den, kdy vyhotovil výzvu žalobkyni, aby se vyjádřila k věci, tj. dne 26. 7. 2006, vydal rozhodnutí ve věci. Z dosavadního průběhu řízení je však zřejmé, že i kdyby prvoinstanční správní orgán před rozhodnutím ve věci vyčkal na vyjádření žalobkyně, nemělo by to žádný vliv na jím učiněné vyhodnocení žádosti žalobkyně o zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče s účinností od 1. 7. 2006. I rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, dle názoru soudu odpovídá požadavkům ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný totiž předestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotyčný případ dopadá. Vedle toho žalovaný výslovně vyjádřil i přesvědčení, že manžela žalobkyně je třeba vyloučit z okruhu společně posuzovaných osob pro nesplnění podmínky trvalého pobytu pro vznik nároku na dávku sociální péče dle zákona o soc. zabezpečení.

Jelikož rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla soudem vyhodnocena jako nepřezkoumatelná pro nedostatečná zdůvodnění, mohl se soud zabývat námitkou žalobkyně, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu mělo být žalovaným zrušeno pro nezákonnost, neboť bylo vydáno pracovníci, která byla podjatá vůči žalobkyni, přičemž o námitce podjatosti bylo prvoinstančním správním orgánem rozhodnuto až po rozhodnutí ve věci. Z obsahu předloženého správního spisu žalovaným vyplývá, že námitku podjatosti „X“, pracovnice prvoinstančního správního orgánu, žalobkyně uplatnila ještě před jejím písemným vyjádřením ze dne 31. 7. 2006 k podkladům rozhodnutí ve věci její žádosti o zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče s účinností od 1. 7. 2006, v němž rovněž vznesla námitku podjatosti, když o námitce podjatosti příslušné pracovnice v dotyčném řízení bylo rozhodnuto p. Jakubcovou, vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu, již dne 28. 7. 2006 pod č.j. OSV/555/Nv/8720/06 usnesením tak, že pracovnice p. Nováková není vyloučena

z projednávání a rozhodování ve věci měsíčně se opakující dávky sociální péče. Z data vydání tohoto usnesení je přitom zřejmé, že toto rozhodnutí bylo vydáno 2 dny po rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ve věci, k čemuž došlo dne 26. 7. 2006. Tento postup tak nebyl v souladu s ust. § 14 správního řádu, když dle tohoto ustanovení o námitce podjatosti má o námitce podjatosti rozhodnout bezodkladně služebně nadřízený úřední osoby. Nicméně toto pochybení prvoinstančního správního orgánu vzhledem k okolnostem předmětného případu soud vyhodnotil jako podružné, pro které není nutné bez dalšího rozhodnutí správních orgánů obou stupňů rušit. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel i k tomu, že ani sám nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby „X“.

Dále se soud zabýval pro předmětný případ klíčovou otázkou, a to zda v případě žalobkyně při rozhodování ve věci její žádosti o zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče s účinností od 1. 7. 2006 žalovaná strana správně vycházela z toho, že manžela žalobkyně je třeba vyloučit z okruhu společně posuzovaných osob pro nesplnění podmínky trvalého pobytu pro vznik nároku na dávku sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení.

Podle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení platí, že:

- a) *na dávky nemají nárok občané, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky,*
- b) *občané členského státu Evropské unie a jejich rodinní příslušníci mají nárok na dávky a služby, jestliže jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství,*
- c) *na dávky poskytované dle zákona o soc. potřebnosti mají nárok také osoby požívající podle zvláštního právního předpisu doplňkové ochrany na území České republiky.*

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovaným žádného sporu ohledně toho, že rodina žalobkyně je tvořena 7 osobami. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhradují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče se nemá přihlížet k osobě manžela žalobkyně, když prý nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Soud je toho názoru, že manžel žalobkyně splňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče, a to dle věty druhé ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Dle toho ustanovení totiž nárok na dávky a služby mají mj. i rodinní příslušníci občanů členského státu Evropské unie, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně jejich osobních poměrů, a to že žalobkyně je česká státní občanka, dále že manžel žalobkyně – p. J.Č. - je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese Zd. Fibicha 2706, Most. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu

po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nikterak nerozporoval ani žalovaný. Všechny tyto skutečnosti, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče se mělo přihlížet i k osobě manžela žalobkyně, neboť ten splňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 věta druhá zákona o soc. zabezpečení. Na tomto místě soud podotýká, že pro souzenou věc je naprosto irrelevantní, že pobyt manžela žalobkyně je upraven zákonem o azylu, jelikož význam má toliko skutečnost, že manžel žalobkyně oprávněně pobývá na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce bez ohledu na to, na základě jakého právního předpisu, a že manžel žalobkyně je rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie.

Shora citované ust. § 103 odst. 1 věta druhá zákona o soc. zabezpečení dle názoru soudu nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při výpočtu měsíčně se opakujících dávek popř. při vzniku nároku na měsíčně se opakující se dávky sociální péče vůbec, neboť v těchto případech se postavení rodinných příslušníků nepochybně navzájem ovlivňují a prolínají. S takovýmto rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z nečlenského státu Evropské unie jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, na nějž poukazovala žalobkyně.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že manžel žalobkyně nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, a proto pochybily, pokud při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče pro období od 1. 7. 2006 v případě žalobkyně nepřihlížely i k osobě manžela žalobkyně. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti výše zmiňovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ve výši 189,-Kč. Tato částka je tvořena částkou 114,-Kč za vyhotovení příslušného počtu žalob a dalších podání žalobkyně a jejich příloh a částkou 3 x 25,-Kč za poštovné (podání žaloby, kasační stížnosti a repliky). Žádné další náklady řízení žalobkyni nevznikly, když pro řízení o její kasační stížnosti byl žalobkyni bezplatně ustanoven právní zástupce z řad advokátů.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová